

komiteens Medlemmer, at de have haft et meget stort og meget vanskeligt Hverv, og selv om det havde været 5 Herrens Engle og ikke 5 Bankdirektører og 2 Statsrepræsentanter, vilde det have været dem umuligt at løse denne Opgave tilfredsstillende, fordi Interesserne ere hinanden saa indbyrdes modstridende, og fordi Opgaven var saare vanskelig. Men der er sket to Ting, hvorigennem denne Komité har haft sin inderste Ulykke og har faaet sit Knæk, som den ikke har kunnet rejse sig fra. Den ene var den, at en af de garanterende Bankers Repræsentant, Hr. Konferensraad Heide, repræsenterede en Bank, som paa den Tid var meget stærkt interesseret, til en given Tid med 16 Mill. Kr., i Detailhandlerbanken og derved havde en moralsk Skyld i, at denne Bank var kommen paa vilde Veje, og ogsaa havde økonomiske Interesser, som gjorde, at en stor Del af Bankkomiteens Arbejde maatte optages af Afviklingen af Forholdet mellem Privatbanken og Detailhandlerbanken. Allerede det var i Virkeligheden en organisk Fejl i Komiteen. Den anden organiske Fejl var Statsgældsdirektørens Stilling, altsaa Valget af Statens Repræsentanter. I Anledning af, at der i Dagbladet „Politiken“ har staaet en efter mit Skøn særdeles misvise og urigtig Artikel, vil jeg gerne begynde med at gøre en Bemærkning angaaende den højtærede, kongevalgte Formand for Bankkomiteen. Da han blev valgt, var der mange, der hilste det med Tilfredshed, fordi vi alle anerkendte hans Retsind, hans bon sens, hans gode Kundskaber og hans ganske uplettede Navn, og jeg vil have Lov til at sige, at efter den Tid, han har siddet, vil vor Dom over disse 4 Ting være ganske den samme som den Dag, han gik ind. En anden Ting er, at man meget ofte har bebrejdet ham, at han maaske er tilbøjelig til at se paa Sagen som Videnskabsmand, til at se den fra begge Sider, til at glide over og være for hensynsfuld, medens han, da han staa som Repræsentant for en Interesse overfor fem Herrer, de 5 staa som stejle Repræsentanter for deres Interesser, ikke burde have haft i sin Opræden denne videnskabelige Objektivitet, men noget af den Ensidighed, som de Folk have, med hvem han forhandlede. Naar der i „Politiken“ har staaet Udtrykket „kompromitterende“ i Anledning af, at Komiteens Formand har indrømmet i givet Tilfælde, at Laanekassens Garanti laa udenfor Loven, er der ikke deri, synes jeg, noget kompromitterende, og enhver, der kender Komiteens

Formand, vil vide, at det, han der har sagt, er blot en faktisk Meddelelse om, at Laanekassen ikke staa nævnt i Loven, og at man ikke kan lægge det i det, som det nævnte Blad „Politiken“ har tilladt sig at lægge i det.

Vender jeg mig til den anden Statsrepræsentant, Statsgældsdirektør Andersen, har jeg i Mindretalsbetænkningen ligesom det radikale Mindretal tilladt mig at udtrykke mig ret skarpt. Men jeg vil dog sige — thi det er ikke kommet frem i nogen af de to Betænkninger —, at de Ting i „Bona“ og Laanekassen, som ere kriminelle, gemene, infame, har Statsgældsdirektør Andersen intet Kendskab haft om paa den Tid, det skete. Det ønsker jeg at sige i Sandhedens Interesse, thi det Indtryk har jeg faaet efter det Materiale, jeg har set, og efter de Meddelelser, der ere tilflydte mig andetsteds fra. Jeg har altid været klar over, at Statsgældsdirektøren borgerlig set er en honnet Mand, men det, jeg bebrejder ham, ligger i et Punkt, som er principielt langt værre i sine Følger, end Uhæderlighed vilde være, og det er, at han var bunden og afhængig i hele sin Stilling, fordi han var Medlem af en af de mest kompromitterede Banker i København, Laanekassen, og af et af de mest kompromitterede Bygeselskaber i København, nemlig „Bona“. Derigennem er han kommen til at staa ufrit, utrygt, og enhver af os ved, naar vi have fejlet paa et eller andet Punkt, hvor ofte vi ikke have det borgerlige Mod at se det i Øjnene og sige: Enden, saa tager jeg mine Høvl, men ofte have mere Lyst til at glide over og søge Sagen udsat. Det, jeg bebrejder Statsgældsdirektøren, er, at han uden at meddele, at han har været Medlem af Laanekassens Bestyrelse — og det vilde have forandret meget —, allerede den 11. Februar foreslog at bringe Laanekassen ind under Statsgarantien. Ved at Statsgældsdirektøren i Virkeligheden var bunden, har han præjudiceret hele sin Stilling, har ikke staaet som det, han skulde, den højt overlegne, mægtige Statens Repræsentant, men har kun staaet paa samme Maade som en Repræsentant for en Interesse og som Forsvarer for nogle Fejl. Det kan Statens Repræsentant ikke, og det har ogsaa ført sine Konsekvenser med sig. Da der fra Gehejmeetatsraad Glückstadt fremkommer Ønske om, at Fredericia Bank ogsaa skal garanteres, ja, saa kan han ikke sige Nej, han er allerede bunden ved sin Stilling til Laanekassen, og da der fra Nibe kom et lignende Øn-